

kijken die hun balletrouines doen. Het is goed aan een competitie deel te nemen waar het niveau zo hoog is en de balletrouines van de teams allemaal zo ingewikkeld en technisch volmaakt zijn. Het is puur plezier om er naar te kijken. Het competitieniveau hier is hoog, terwijl tegelijkertijd de kameradschap onder deelnemers voorop blijft staan, hetgeen gestimuleerd wordt doordat de teams elkaar grondondersteuning geven.

We moeten alleen nog wachten op Lucky Landing Albatros en dan is het onze beurt. Ik heb een griezelig gevoel dat we het goed gaan doen. **We kunnen het ons niet permitteren het niet goed te doen!**

5 minuten voor we op moeten moet Nop dringend naar het toilet! Gelukkig is hij enkele minuten er voor terug net als we het competitieveld op moeten. Ik spreek mezelf toe om alle gedachten uit mijn hoofd te bannen en me te concentreren. Nop en ik plaatsen onze vliegers aan beide zijden van het veld op de gele grenslijnen zodat Paul de binnenmarkeringsstokjes kan plaatsen. We hebben besloten tot de Ultralight Kites, omdat de wind soms onvoorspelbaar en rukkerig is; soms erg zwak en dan weer bij de grens van het windvenster helemaal afwezig. Sky Dance waarschuwde ons hiervoor.

Als we starten om op te warmen neemt de wind plotseling krachtig toe. Richard en Paul zijn bang dat onze vliegers in tweeën zullen scheuren nog voordat we onze routine gestart hebben en dringt bij Nop onze warming up te stoppen. Er is geen tijd om van vliegers te wisselen. Nop zegt Richard en Paul te kalmeren en hun vliegers in positie te brengen. Ik ben in de commotie rond me totaal afwezig en blijf gewoon staan. Als onze vliegers in positie staan, rent Nop er naar toe om een eindcheck uit te voeren. De wind heeft zich gestabiliseerd.

De muziek start en weg zijn we. Vanaf het begin schijnt alles goed te gaan; de commando's van Nop zijn goed getimed en de synchronisatie is goed. Op een derde van de routine gaat alles zo goed dat ik mij bijna zorgen ga maken. Halverwege de routine en ik heb ik nog steeds geen black-outs. Enerzijds speelt in mijn hersenen de gedachte dat we het gaan maken, anderzijds me te blijven concentreren. 30 Seconden voor het einde en het gaat nog steeds goed, ik voel me of ik ons ballet als een toeschouwer waarneem. En eindelijk zijn de vliegers weer op de grond. Zelfs de landing was perfect. Nop is zo beduusd over ons optreden dat hij bijna vergeet te roepen: "Out". Een fractie van een seconde zijn we stil dan omhelzen we elkaar en springen op en neer als de toeschouwers ons toejuichen. We hebben het voor elkaar, we deden het beter dan gisteren. Dit is ons beste optreden dat we ooit presteerden! Na het helpen als grondploeg voor het laatste team Highlife, wachten we op de resultaten. Mijn adrenaline is zo hoog dat ik nauwelijks

iets kan eten of drinken. Het duurt enkele uren voor de opwinding wat zakt. Het Rokkaku gevecht dat op de competitie volgt, helpt hierbij. Carl Robertshaw van AIRKRAFT heeft een zwart vliegermonster voor dit gevecht naar Hamm meegebracht. Iedereen, inclusief Nop met onze nieuwe Dust Devils Sanjo (die op een dwerg lijkt naast de AIRKRAFT-vlieger) zit achter Carl aan, maar zijn vlieger is onverslaanbaar sterk en stabiel. Hij wint gemakkelijk de eerste ronde.

Terwijl de razernij om Carl's lijn gedurende de tweede ronde voortduurt zijn de resultaten van het ballet opgehangen. Ik durf niet te kijken na de teleurstelling van de vorige dag, maar mensen tikken me op de schouder om me te feliciteren nog voor ik bij het venster ben. We zijn derde geworden na Sky Dance en Lung Ta! Het duurt wel een minuut voor ik het me realiseer, ik krijg een lachbui en ren naar Nop die net het Rokkaku-gevecht heeft verloren en een kilometer verderop tracht zijn vlieger uit een koolveld terug te krijgen. Als we terug zijn zien we dat Richard en Paul ook het goede nieuws hebben gehoord, ze zijn erg blij. Het is de hoogste plaats die we dit jaar ooit bereikt hebben en we zijn blij met dit resultaat. Richard druilt nog steeds over het feit dat we derde of vierde in de einduitslag hadden kunnen zijn all we..... We zeggen hem te zwijgen en smoren verder commentaar door hem te omhelzen. Het is een geweldig competitie seizoen.

Na tien maanden van hard werken zijn we ver gekomen en hebben een boel bereikt, maar we weten ook er is nog veel ruimte om uit te groeien en te verbeteren. Dat is precies wat we van plan zijn te gaan doen in het volgende competitie seizoen.

Het is onze hoop dat dit logboek andere aspirant teams zal inspireren en aanmoedigen om te leren van onze fouten en de hoop niet op te geven als einddoel te stellen om de beste te willen zijn.

Tot ziens op het competitieveld!

Michèle de Vries, teamlid Dust Devils.